

ningen her, havde tilbudt os noget lignende som det, han nu i den sidste Tid har været villig til, og som han har gennemført i Forening med Rigsdagen, vilde vi have accepteret det med Kyshaand. Hvad var nemlig Kærnen i Sagen, i hvert Fald for Venstres Vedkommende? Det var ikke dette, at disse Varer skulde sælges til Verdensmarkedets Priser herhjemme. Nej, det, som jeg vil kalde det dybere Indhold i afdøde P. Th. Niensens Kritik og i vort Partis Holdning, var, at man fandt, at det var en Uret, der blev gjort, naar man fratog Landmændene deres Brødkorn, særlig deres Rug, til en Pris, der var saa lav, at de ikke derfor kunde købe et tilsvarende Kvantum Foderstoffer. Det var dette, der var den egentlige Kærne i P. Th. Niensens og Venstres Kritik den Gang, og det var ogsaa en blodig Uret, der blev gjort. Dette indsa ogsaa den højtærede Minister ret hurtigt. Allerede under den Forhandling, der førtes her i Januar Maaned, gik Ministeren, for at bøde noget derpaa, med til, at man — ganske vist efter Ministeriets Skøn og som en Gunst — kunde faa sin Rug ombyttet med Majs. Det lempede noget paa Forholdet, og det var et Skridt i den Retning, som Venstre ønskede. Men naturligvis kunde en saadan Foranstaltning, der ikke kunde gennemføres ligeligt, og hvis Gennemførelse altid maatte være i høj Grad afhængig af et Skøn, ikke i mindste Maade erstatte det, som vi nu har faaet. Men efterhaanden kom Ministeren ind paa den rette Opfattelse af Sagen, nemlig den, at i en Periode, hvor det er af yderste Vigtighed, at vi har Brødkorn nok, og hvor alt bør sættes ind paa at opfordre Folk til at dyrke Brødkorn og faa saa meget Brødkorn frem som muligt, er det et Fejlgreb af den alvorligste Art kunstigt at holde Brødkornet i lavere Pris end Foderkornet. Dette er Kærnen i Sagen, og efter at Venstre længe har præket for Ministeren derom, er han omsider blevet klog paa, at det ikke kunde gaa an længere, og nu er han i den Henseende kommet ind paa det rette, nemlig at Prisen paa Brødkorn holdes højere end Prisen paa Foderkorn.

Desværre kan de afgørende Fejl, som Ministeren saa længe begik, ikke gøres gode igen. Statistikken over de besaaede Arealer viser, i hvilken Grad Brødarealernes Omfang er gaaet tilbage. Det er et Forhold, som i ikke ganske ringe Grad skyldes den fejlagtige Politik, som Ministeren har ført. Men der er jo mere Glæde i

Himmelen over 1 Synder, der omvender sig, end over 10 retfærdige, og vi glæder os over, at den højtærede Minister nu er kommet ind paa sundere og rigtigere Veje, end han tidligere fulgte. Men det er mærkeligt, at han vedblivende vil paastaa, at han følger ganske den samme Opfattelse og ganske de samme Veje nu som tidligere.

Den højtærede Minister tog mig ilde op, at jeg havde sagt, at Prisreguleringskommissionen ikke var repræsentativ, og at den var noget ensidigt sammensat. Den højtærede Minister vilde overhovedet gerne have mig ind paa en Debat om de forskellige Kommissioners og Nævns Personer. Han siger: Hvad er det for Personer, det ærede Medlem taler imod? Hvad er der i Vejen med dem, hvilke Synder har de begaaet? o. s. v. Dette skal den højtærede Minister nu ikke lokke mig ind paa, for det har jeg holdt mig fra, jeg har ikke nævnt et eneste Navn. Jeg har holdt mig helt udenfor en saadan personlig Kritik, og den højtærede Minister skal ikke tvinge mig ind paa den. Men at Prisreguleringskommissionen er ensidigt sammensat, kan man sige uden at komme ind paa Personligheder. I denne Kommission, som nu er paa 18 Medlemmer og vistnok 2 Sekretærer, sad der oprindelig kun 2 Landmænd — senere er der kommet 1 til — og ingen Repræsentant for Fiskeriet. I et Land, hvor Landbruget spiller en saa uhyre Rolle som i Danmark, og hvor Landbruget under Krigen ubetinget har vist sig at være vor Redningsplanke, er det højt mærkeligt, at man sammensætter en Prisreguleringskommission med en saa lille Repræsentation for Landbruget som oprindelig kun 2 Medlemmer og nu til sidst kun 3, og ligeledes at et saa vigtigt Erhverv som Fiskeriet ikke er repræsenteret. Der er Medlemmer i Prisreguleringskommissionen, som det forekommer mig, man kunde have undværet, men det skal jeg ikke indlade mig paa.

Prisreguleringskommissionen er imidlertid ikke den eneste Kommission, som forekommer mig ensidigt sammensat. Jeg maa maaske som et andet Eksempel nævne Byg- og Maltnevnet. Det er et meget vigtigt Nævn, og det er sammensat af 2 Embedsmænd — i enhver Henseende udmærket dygtige og fortjenstfulde Embedsmænd —, af 3, sikkert ogsaa udmærkede dygtige og fortræffelige, Bryggere og af 1 Landmand. Det kalder jeg en ensidig Sammensætning af et Nævn, der skal varetage et saa vigtigt alment Anliggende som